

HER ZERREDEN, GÖNÜL! EDERLER DÂVET

İsmail Emre

Her zerreden, gönül! Ederler dâvet,
Kime edeceksin, acep icâbet?
Gözler kadehine, doldurmuş (Sâkî),
Alıp içen bilir, böyle bir lezzet.

Dudak şişesinden, içene, doldur,
İsteyenlere ver, tükenmez, boldur;
Meyhânesi: gönül, kapısı: kulak,
Yüzlerce senelik, böyle bir yoldur.

Dünyanın suları, akarsa, dolmaz,
İlim dalgıçları, dibini bulmaz;
Kelâm, girer, tekrar, ağızdan çıkar,
Nurdan boya alır, hiç rengi solmaz.

Dış tarafı benzer, açılmış güle,
Her dâim âşıktır, söyleyen dile;
Fındık kabuğuna, benzer ortası,
Aksa, dolduramaz, bütün şelâle.

İçinde gizlidir, (Deryâ-yı Ahad),
Etrâfında gezer, (Diri Muhammed);
Dörtüzbün peygamber, hizmet ediyor,
Girip de yıkanan, bulur selâmet.

Orada gizlidir, milyarca vücut:
Kimi haç çıkarır, kimisi sücûd;
Ne kadar büyüktür, beyin boşluğu:
Bütün felekiyyât, orada mevcut.

Gelen, ordan gelir, giderler geri,
Ecel suyu içip, olurlar diri;
Ölüm bilgisinin, hiç aslı yoktur:
Sâde bir (idrâk)tir, duysan haberi...

Meydanda oynayan: sâde (Bir Cambaz),
Gerisi gölgedir, ondan ayrılmaz;
Kendisi, kendini, seyretmek için
(Emre)! (İnsan Yüzü), olmuştur Hicaz.

Zapteden: Vasfiye Değirmenci (Ankara - 04.01.1953 Saat: 9.50)

